

Torna el multipartidisme

written by Pau Miserachs | 25 de juliol de 2018

L'arribada de la democràcia del 78 va significar també la desaparició de molts petits grups polítics amb les eleccions, com a element de selecció natural de grups.

Ara veiem massa moviments, col·lectius, plataformes, partits pastera, i massa manifestos poc aclaridors partint de les afirmacions genèriques que propaguen. No es transformen en partits per no desaparèixer, millor tenir presència amb una pàgina web.

Sembla que molta gent en lloc de treballar fent partit prefereixi agrupar-se com un lobby per pressionar els partits que tenen representació parlamentària i poder. Són els que interessen pels càrrecs que poden proporcionar segons pactes per suports que estan per veure.

Es vol mistificar l'acció política i no permetre que les esquerres siguin les esquerres. Tampoc hi ha coincidència en el motor polític per Catalunya. Està el sobiranisme per damunt de la lluita obrera amb la patronal?

Els nous lobbys dels grups pastera que s'apropen dels partits amb un Manifest asèptic i una pàgina web, per negociar no sabem ben bé què, no parlen del model català, proposant en canvi la idea de Barcelona sense idea ni sentit de consciència catalanista.

Barcelona i Catalunya lluiten contra un Estat monstre, com deia Josep Termes en el cicle de conferències sobre "el catalanisme motor del país" (Proa, Barcelona 2007) que pot crear cultura pròpia i opinió pública contrària a tot procés democràtic català, provocar divisions, promoure decepcions.

Ja no som en temps de l'accidentalisme. Però l'essencial pels partits catalans continua essent la identitat i l'autogovern

sense submissions a la política espanyola.

Els moviments que veiem aparèixer no són moviments patriòtics, sinó d'interessos dels grups que els promocionen. Això fa que esdevingui difícil arribar a consens polític per construir una Catalunya harmònica. Menys quan es proposa una Barcelona ciutat apolítica i anacional.

Som en realitat un subsector dins de la política espanyola?

La Catalunya dels ideals, de l'esperança, la que creu en la viabilitat de la independència i l'evolució de les coses, que no ha estat mai amb els de l'*Alzamiento* ni els seus hereus, com tampoc amb la política de la repressió i la violència, és la dignitat i el projecte que no pot desaparèixer.

Farà falta calma i temps per construir el país amb llibertat, des de la Generalitat, des de les institucions, des del poble, lluitant contra els efectes contradictoris de la propaganda oficial espanyola i les lleis coercitives que volen impedir que Catalunya tingui una estructura d'Estat. També els polítics catalans han de tenir mentalitat d'Estat per superar la decadència i la ineficàcia espanyoles.

Les aportacions de tants nous moviments de pàgina web i manifest no aclareixen un projecte sòlid de país i de societat. Ni per Catalunya ni per la ciutat de Barcelona, avui aglomerat urbà dins d'una gran metròpoli. Menys encara si pretenen fer silenciar als partits la realitat de la societat on som i la necessitat d'aprofundir la democràcia fent-la radical, de tots i totes, sense messies ni salva pàtries.

En la política catalana ha de quedar clar que no hi caben els lobbys ni els grupets pastera de pàgina web.